A అడల్ట్స్ ఓన్లీ కథ!

విరహం

కట్నేని వేంకట కృష్ణారావు

రాత్రి ఎనిమిది గం[illegible]టలు దాటుతోంది. పల్లెటూరుకావడం వల్ల [illegible]ప్పుడే ఊరు నిద్రావస్థలోకి జారుకుంటో[illegible]. అక్కడొకటి అక్కడొకటీగా కన్పిస్తున్న ఇళ్ళ[illegible]ని లైట్లు కూడా విశ్రాంతి కోరుకుంట[illegible] అదృశ్యమవుతున్నాయి.

ఇందు మెల్లిగా డాబా ఎక్కింది

వెన్నెల వర్షంలా కురుస్తోంది.

నిర్మలంగా ఉన్న ఆకాశంలో వె[illegible]ల వెండి తీగలను ప్రసరిస్తున్న చంద్రుడు భూమినీ [illegible]శాన్నీ కలుపుతున్నాడు.

పచ్చని చెట్ల మీద పడ్డ వెన్నెల [illegible]తురు చిత్ర విచిత్రంగా పరావర్తనం చెందుతూ దృష్టి నాకర్షిస్తోంది.

పిట్టగోడ నానుకుని నిల్చుంది ఇందు.

ఊరికి మొదట్లోనే ఉంది తమ ఇల్లు.

కనుచూపు దూరంలో కన్పిస్తున్నాయి పంట పొలాలు. ఆకుపచ్చని తివాచీలా మరో పక్క వెన్నెలతో జతకట్టిన మంచి నీటి చెరువు. మగనితో సిగ్గుల మొగ్గవుతూ మొదటి ఊసులాడుతున్న నవ వధువులా తరంగాలు తరంగాలుగా ఒడ్డు చాటున తనను తాను దాచుకోవాలని విఫల యత్నం చేస్తోంది. ప్రియురాలి అద్దంలాంటి మెడ ఒంపులో సొగసు కాదు తన ప్రతిబింబం చూసుకుంటున్నట్టుగా చిలిపి చంద్రుడు చెరువులోని జలాల్లో మునిగి తేలుతున్నాడు. తను పక్కనుండగానే పరాయి అందాల వేట సాగిస్తో[illegible] విభుని వరస నచ్చినట్టు లేదు, చ[illegible]మ్మ మిర్రి మిర్రి చూస్తోంది.

ఎంత అద్భుతంగా ఉంది ఈ [illegible]తి అనుకుంది ఇందు.

అప్రయత్నంగానే మురళి గుర్[illegible]డు.

వచ్చి వారం అయింది. అసలు [illegible]ర్తున్నానో లేదో అయ్యగారికి అనుకుంది ఉక్రోషంగా.

ఇక ఆగలేక నిన్న ఫోను చేస్తే చెప్పున్నాడు తీరిగ్గా రేపు సాయంత్రం వస్తానని. ఏం తనే ముందుగా ఫోన్ చేసి చెప్పలేడూ? దగ్గరుంటే ఎన్ని గమ్మత్తు మాటలు చెప్తాడనీ... ఎన్ని చిలిపి పనులు చేస్తాడనీ..

అప్రయత్నంగా ఆమె పెదవుల మీద ఓ చిరునవ్వు పూసింది. గుండె బరువెక్కింది. శరీరం ఏదో పులకింతల పొరై చిన్నగా వణికింది. మనసు మధురోహలు పోయింది.

ఆమె..పాలరాతి బొమ్మలా ఘనీభవించిపోయింది. వెన్నెల ఆమె చెక్కిళ్ళ మీద నుంచి జలపాతంలా ప్రవహిస్తూ ఆరంగుళాల క్రిందుగా అదృశ్యమైపోతోంది. ఆమె శరీరం వెన్నెల్లో స్నానమాడుతోంది. ఆమెలోని అణువణువూ వెన్నెలను త్రాగుతోంది.

మనసు మాత్రం ఎప్పుడో మురళి చేరిపోయింది. అనుభవాల అనుభూతులను తడిమి తడిమి ఆనందం అన విస్తోంది.

అలా ఎంత సేపుండిపోయిందో క్ర ద నుంచి తల్లి పిలుస్తోంటే ఈ లోకం లోకి వచ్చింది ఇందు. మరోసారి మన నిండా వెన్నెలను నింపుకొని క్రిందకు దిగి వచ్చింది.

''ఏమిటే అర్ధరాత్రవుతోంటే ఒం రిగా ఆ డాబా ఎక్కి ఏం చేస్తున్నావే'' అంటోన్న తల్లిని తప్పించుకుంటు తన గదిలోకి వెళ్ళి మంచం మీద వాలింది.

నిద్ర ఎక్కడ పడుతుంది?

కొద్దిసేపు మురళి వస్తోన్న సాయం నికి ఇంకా ఎన్ని గంటలుందో లెక్కసుకుంది. క్షణాలను లెక్కిస్తోన్నా సమ ం గడవడం లేదన్పించింది.

ఆ తర్వాత ఎడబాటు భరించడం నవల్ల కాదన్పించింది.

మురళిని వదిలి వచ్చి వారం దాటి రేమో మనసూ, శరీరం రెండూ అతని కోసం తహతహలాడుతున్నాయి. మనసు జ్ఞాపకాలను నెమరు వేస్తోంటే శరీరం ఆ అనుభవాలను మ మళ్ళీ కోరుకుంటోంది.

అయినా అల్లరివాడు సుమీ మురళి

తమ మొదటిరాత్రి..

ఆరోజూ నిండు వెన్నెలే. ఆ వెన్నెల ాత్రి కాకతాళీయంగా కలిసి వచ్చినదేమీ కాదు.

ఊహ తెలిసినప్పట్నుంచీ వెన్నెలలో డిసి ముద్దవ్వడమూ, మనసుతో జున్నుపాల లాంటి వెన్నెలను జుర్రుకో మూ తనకెంతో హాయన్పించేది. ఎన్నెన్నో కలలను తను ఆ చందురుని డి కిరణాలతో కలిసి పంచుకున్నది. ఎన్నెన్నో వెన్నెల రాత్రులలో కవితలు అ కమనీయంగా ఆలపించింది.

పెళ్ళవగానే..వెన్నెలలోనే భర్తకు చే వ్వాలని తను గాఢంగా వాంఛించింది. కాని కొండంత సిగ్గు ఆ మాట బయటకు రానీయకుండానే అణచేసింది.

అయితే ఏం. నాన్న భావుకుడు. త మనసును అర్థం చేసుకున్నాడు. ఇంటి పురోహితుడితో లోపాయకారీ ర కీయాలు నడిపి మరీ శోభ నాన్ని ఆ పౌర్ణమిరాత్రి, అందులో తోట ని ఆ చిన్న ఇంట్లో ఏర్పాటు చేశాడు.

ఆ చిన్న ఇంట్లో తనూ, మురళీ! అ ే!

తనకేం భయం! అక్కడ అంగుళం గుళం తనకు తెలిసిందే. సిటీలోని ఇరుకు ము మనసు

లోకి రాలేదు. తోటను చూసి ముచ్చట పడ్డాడు.

ముద్దు ముద్దుగా మాటలు కలిపాడు. మాటలలోనే ఇంటి బయటకు తీసుకు వచ్చాడు.

వెన్నెలలో, విరిసిన పూలతో మురిపిస్తున్న మొగ్గలతో అలంకరించుకొని పిల్లగాలికి కొమ్మలను బరువుగా ఊపుతూ హొయలు పోతున్న ఆ పూలమొక్కల మధ్య కూర్చున్నారిద్దరూ ఒత్తుగా పెరిగిన పచ్చగడ్డి మీద.

''అబ్బ! ఆ పూర్ణబింబం చూడండి ఎంత అందంగా ఉందో'' అంది తను.

''ఏమో నీ సంగతి తెలీదు కాని నాకైతే మబ్బుల మాటున సగం బింబమే కన్పిస్తోంది'' అన్నాడతను అదోలా.

తను అర్థం చేసుకోలేదు. ''మబ్బులా అవెక్కడ? ఆకాశం నిర్మలంగా ఉంటేనూ. ఇదిగో ఇలా వంగి చూడండి'' అంటూ ముందుకు వంగింది. తన సిల్కు చీర మరీ పరువు తీస్తూ పైట జారింది.

''అవునవును మబ్బులు తొలిగినట్టే ఉన్నాయి. అరె. రెండు పూర్ణబింబాలు''

''రెండేమిటి?'' అయోమయంగా అంటూనే చప్పున అతని చూపులెక్కడున్నాయో గమనించి పైట సరి చేసుకుని ముడుచుకుపోయింది తను.

''అలా మొగ్గలా అయిపోతే ఎలా? ఆ విరిసిన మల్లె చూడు ఎలా వెక్కిరిస్తోందో నిన్ను?'' తన ఒడిలోకి లాక్కున్నాడు.

ఒళ్లు జల్లుమంది తనకు. శరీరంలోని రక్తమంతా ముఖంలోకి కమ్ముకొచ్చినట్టయింది. వేడిగా సెగలు శరీరమంతా. కళ్ళు బరువెక్కి అస్సలు తెరవబుద్ధికావడం లేదు.

''అరె..ఏమిటిది? ముఖం మందారమై పోయింది'' అతని పెదాలు మృదువుగా తన కనెప్పలను తాకాయి. విద్యుత్ తాకినట్లుగా శరీరం మొత్తం వణికిపోయింది తనకు.

అతని వేళ్ళు తన శరీరం మీద నాట్యం ప్రారంభించాయి. తాళం వేస్తూన్నట్లుగా అవి కదులుతోంటే తనలో ఏదో స్పందన! శరీరంలో అణువణువూ కదిలిపోతూన్న, కరిగి పోతూన్న భావన!

అతను గుసగుసలుగా ఏవో చెప్తున్నాడు. తను వింటోంది. ఏదీ మనసుకు పట్టడం లేదు. అయినా ఆ ఆనందం వర్ణించ లేనిది.

అలా అలా మాటల మధ్యనే అతని చేతులు ఎక్కడెక్కడికో పోవడం తనకు తెలుస్తూనే ఉంది. తనకూ వారించాలనే అన్పిస్తోంది. సిగ్గుతో మరింత ముడుచుకు పోవాలనే అన్పిస్తోంది కానీ అవయవాలేవీ తన మాట వినవేం? అలాంటి స్థితి లోనే అతనికి వశమైపోయింది. పరవశమైపోవడం అనే పదానికి సరైన అర్థం అప్పుడు తెలిసింది తనకు.

టాబూ డైటిం

'చాందినీ బార్' చిత్రానికిగాను జాతీయ స్థాయిలో ఉత్తమనటిగా అ ర్డును సాధించిన టాబూ ఈమధ్య సరికొత్త కని పించడానికన్నట్టు తెగ డైటింగ్‌లు చేస్ ందిట. కేవలం సలాడ్‌లు, డైట్ కోక్‌లు లాం వే తీసుకుంటోందిట. కొంత గ్యాప్ తర్వా టాబూ నటించిన తెలుగు చిత్రం 'చెన్న శవ రెడ్డి' రిలీజవుతోంది. అంటే ఈ సినిమా లో మరో గ్లామరస్ టాబూని చూస్తామన్న మాట.

'పట్టి అల్లరి పిల్లాడు మురళి. ఏం చేస్తున్నాడో ఇప్పుడు' అనుకుంది పక్కింటి పుల్లమ్మగారి కోడిపుంజు కేకతో ఈ లోకంలోకి వస్తూ.

టైం చూసింది. తెల్లవార వస్తోంది. అంటే ఆలోచనలతోనే రాత్రి గడిచిపోయిందా! ఏమిటో నాలుగైదు రోజులు అస్సలు నిద్రపట్టడం లేదు. పట్టినా అదీ కలలతో కూడిన కలత నిద్రే. మురళి పక్కన లేకుండా మరో రాత్రి గడిచిపోయింది. నిట్టూరుస్తూనే ఆ ఆలోచన రావడంతో ఎగిరి గంతేసినంత పని చేసింది ఇందు.

'అవును ఈ సాయంత్రానికే వచ్చేస్తాడు మురళి... తన మురళి'

హుషారుగా మంచం దిగింది. పనులన్నీ పూర్తి చేసుకుంది.

సాయంత్రం వరకూ నిజంగానే క్షణాలను లెక్కవేస్తూ గడిపింది. కొంతసేపు నిమిషానికి అరవై క్షణాలనూ, గంటకు అరవై నిమిషాలనూ కనిపెట్టిన పెద్ద మనిషిని తిట్టుకుంది. క్షణాల ముల్లు గంటల ముల్లుగా మారిపోతే బావుణ్ణనుకుంది.

మళ్ళీ తన ఆలోచనలకు తనకే నవ్వొచ్చింది. అలా అయితే గంటలు క్షణాల మీద అయిపోతాయి. అసలిప్పటికే మురళి పక్కనుంటే తనకి సమయం ఎలా గడిచిపోతుందో కూడా తెలియదు. పెళ్ళయి ఆర్నెల్లు ఎంత వేగంగా అయిపోయాయి. మరి ఈ రోజెందుకో ఉదయం నుంచి సాయంత్రం కావడానికే కాలం నత్త నడక నడుస్తోంది.

అమ్మయ్య ఎలా అయితేనేం సాయంత్రం అయింది.

ఏ క్షణాన్నయినా వచ్చేస్తాడు మురళి!

మరి తను ఎలా స్వాగతం పలకాలి?

పరుగు పరుగున బాత్రూంలోకి దూరింది. కొండంత బరువుల్లా శరీరాన్ని విస్తరించిన దుస్తులన్నీ మూలాన పడ్డాయి.

బంగారు బొమ్మలా నిలిచింది ఇందు.

చేతిలోని చెంబు జలాభిషేకం చేసింది.

తమ అదృష్టానికి మురుస్తూ ఆమె శరీరం మీద నర్తిస్తున్నాయి నీటి ధారలు.

మళ్ళీ గుర్తొచ్చాడు మురళి!

స్నానం చెయ్యడంలోనూ ఆనందాన్ని ఆస్వాదించాలంటాడు. విశ్రాంతిగా నిమిషాల తరబడి చేసే స్నానం ఎంతో రిలాక్స్‌నిస్తుందంటాడు.

ఆమె బుగ్గలు గులాబీలైనాయి.

సిటీలో బాత్‌టబ్‌లో తనూ, అతనూ ఒంటిమీద నూలుపోగు లేకుండా..

ఛీ..ఛీ..మరీ సిగ్గులేకుండా పోతుంది తనకు. ఆ సిగ్గూ శరమూ ఒదిలేసిన పిల్లాడితో చేరి మరీ బరి తెగించిపోయింది.

నీళ్ళింకా సగం ఉన్నాయి అయినా ముగించేసింది స్నానం. శరీరం మీద స్థానం ఏర్పరచుకుని మురుస్తున్న నీటి బిందువుల్ని నిర్దాక్షిణ్యంగా టర్కీ టవల్‌తో అద్దుకుంటూ . చీరను ఒళ్ళంతా కప్పుకుని తన గదిలోకి వచ్చి పడింది.

తనను అందుకోకపోవడంతో (పాపం చిన్నబోయి చూసింది. 'నువ్వు వద్దే. అసలే అలసిపోయి, విరహంతో వేగిపోతూ వస్తాడు మురళి అతనికి ఎక్కువ శ్రమ ఇవ్వను' అంది దాంతో.

కుచ్చెళ్ళు సర్దుకుంటూంటే, 'ఎలాగూ విప్పి పారేయబోయే దాని ఎందుకే ఇంత సర్దుతావు నంగనాచిలా' అన్నట్టనిపించింది చీర.

నవ్వుకుంది.

చక్కగా ముస్తాబైంది. మురళి వస్తున్నాడేమో చూద్దామని వీధిలోకి వస్తుండేసరికి మా సంగతేమిటన్నాయి మరువమూ, మల్లెలూ.

నాలుక్కరుచుకుంది. మొగ్గలు కోసుకుని ఒళ్ళో పోసుకుని మాల గుచ్చుకుంది. మల్లెమొగ్గలు విచ్చుకుంటూంటే వచ్చే ఆ సువాసన తనకూ, తనకంటే మురళికీ ఎంతో ఇష్టం.

కాలం మరీ పగబట్టినట్లుంది.

ఎంతకీ కాలం గడవదేం?

కోపం వచ్చింది.

బస్ ఇంకా రాలేదా?

బస్ వస్తే హారన్ శబ్దం విన్పిస్తుంది.

బస్ వచ్చే టైం అయితే అయింది.

అంటే తన ఆలోచనల్లో తనుండి బస్ శబ్దం వినలేదా?

బస్ వచ్చే ఉంటుంది. అయితే మురళి రాలేదా? ఆలోచనకే కళ్ళమ్మట నీళ్ళు తిరిగాయి.

టైం చూసింది. ఏడవుతోంది. ఆరింటికే రావాలి బస్.

పాలేరును పిలిచి అడిగింది.

''బస్ రాలేదమ్మాయిగారూ. ఎందుకో ఆలస్యమైంది'' అన్నాడు వాడు.

''వెళ్ళి చూసి రారా'' అంది.

''బస్ వస్తే శబ్దం వినిపిస్తుంది గదా, వెళ్ళడమెందుకూ'' అన్నాడు వాడు.

వాడి మీద కోపమొచ్చింది ''ఎదురు చెప్పకముందిక్కణ్ణించి వెళ్ళు'' అరిచింది.

వాడు లెక్కచెయ్యకుండా నవ్వుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

కాలు నిలవడం లేదు. అటూ ఇటూ తిరుగుతోంది.

ఇంట్లోంచి వీధిలోకి, వీధిలోంచి ఇంట్లోకీ ఆమె సహనానికి ఇదో పరీక్ష అయిపోయింది.

ఏడున్నరకు ఏ దేవుడో కరుణించినట్టుగా బస్ హారన్ మోగింది.

మరో పావుగంట అనంతరం తన గదిలో మురళి కౌగిట్లో ఉంది ఇందు. శరీరాలు స్పర్శే భాషగా మౌనంగా సంభాషించుకుంటున్నాయి.

''అబ్బ! మిమ్మల్ని విడిచి ఉండలేను బాబూ.

ఈ వారంలో ఎంత బాధపడ్డానో. మీరు వస్తున్నారని తెలిశాక ఎదురు చూడ్డం అయితే ఒక పెద్ద శిక్షే అయిపోయింది తెల్సా'' అంది ఇందు ఫిర్యాదు చేస్తున్నట్టుగా.

''పిచ్చీ. విరహంలో ఎన్ని అనుభూతులు జ్ఞాపకాలుగా మనల్ని స్పర్శిస్తాయి. ఎంత అనుబంధాల్ని మన మధ్య పెంచుతాయి. ఆ అనుభవం నీకు కాలేదూ'' అన్నాడు మురళి ఆమెను తనలో పొదువుకుంటూ.

వారం రోజుల ఎడబాటులోని అనుభవాలూ, మురళి మాటలూ ఆమె కళ్ళముందు మనసు తెరమీద కదిలాయి.

''అవును విరహం ఓ మధురానుభవానికి దారి తీస్తుంది'' అంది ఇందు మగనికి మరింత దగ్గరగా... ఇద్దరి మధ్యన గాలి కూడా చొరలేనంత దగ్గరగా జరుగుతూ.

☆